

ANALYTICKÁ POZNÁMKA

O perspektivách globální civilizace, o Rusku a USA...

Obsah

Obsah

<u>1. Kdo ví ten pochopí, a kdo neví nebo nepochopil, jeho problém.....</u>	<u>1</u>
<u>2. Rusko: co nebylo řečeno v části 1?.....</u>	<u>5</u>
<u>3. Spolehlivá politická technologie uskutečnění změn.....</u>	<u>13</u>
<u>4. Volba prezidenta USA v roce 2016, hlavní „mystické“ tajemství poloviny 20. století a jeho důsledky.....</u>	<u>17</u>
<u>5. V čem spočívá specifická D. Trumpa jako prezidenta USA.....</u>	<u>21</u>
<u>6. Závěry.....</u>	<u>23</u>

Zhodnocení globálněpolitické situace, která se zformovala začátkem roku 2017, začneme z textu, napsaného na konci roku 2015 (doplnění z roku 2017 jsou v ostrých závorkách <...>):

1. Kdo ví ten pochopí, a kdo neví nebo nepochopil, jeho problém

Veřejná politika v Rusku se během posledních století z větší části realizovala podle principu, zvoleného za název stávající kapitoly.

V řadě případů se to týká samotných politiků, ale v takových případech dolehne nutnost řešení včas neodhalených nebo nepochopených problémů nejen na ně, ale i na společnost daného státu.

V prosinci 2015 se ve veřejné politice odehrály tři události:

- každoroční Poselství prezidenta RF Federálnímu shromáždění 3. 12.;
- každoroční tisková konference prezidenta RF 17.12.
- odvysílání filmu V.Solovjova „Světový řád“ na kanálu „Rossija 1“ 20.12. a jeho opakování na kanálu „Rossija 24“ 21.12.

V Poselství Federálnímu shromáždění bylo řečeno:

«Rusko nemá právo být zranitelným. Musíme být silní v ekonomice, v technologiích, v profesních kompetencích, kompletně využívat současné příznivé možnosti, které už zítra být nemusí.

Jistě, vláda je dlužna slyšet lidi, vysvětlovat podstatu vznikajících problémů a logiku svých kroků, vidět v občanské společnosti a byznysu rovné partnery.»

Ale o tom, jak se stát silnými v ekonomice, v technologiích, v profesních kompetencích, tj. ve výsledku uskutečnění jakého konkrétně souboru opatření bude dosažen žádaný výsledek, nebylo řečeno nic. Totéž se týká i objasnění podstaty vznikajících problémů a logiky (algoritmiky) kroků

Vnitřní prediktor SSSR

vlády – nic, a praxe apelů na vládu ohledně podstaty problémů, cest a metod jejich řešení obvykle naráží na pozici „děkujeme, ale sami víme lépe a jsme zcela kompetentní“.

Avšak na tiskové konferenci byla první otázka o perspektivách dostání se Ruska z krize spojena s analogickou otázkou z konference roku 2014 a tehdejší odpovědi prezidenta V.V.Putina formou anekdoty:

«Potkají se dva přátelé, jeden se ptá: Jak se daří? - Jako na přechodu, občas bílá, občas černá. - Jaká je teď? - Teď je černá. ... Za půl roku se potkají znovu. - Jak se daří? Víím, jako na přechodu. Teď je jaká? - Teď je černá. - Ale černá byla přece předtím! - Ne, vyšlo najevo že předtím byla bílá...»

Celkově se odpověď nesla v duchu „prostý člověče, opusti veškeré naděje na lepší život v Rusku“: moc a oligarchie budou vždy ve spotřebitelském ráji.

Pokud mluvíme o příčinách ekonomických potíží, se kterými se setkává celá ostatní společnost (s výjimkou různých zbohatlíků), pak to je: věrnost státní moci ve všech jejích větvích liberálně-tržnímu ekonomickému modelu.

Hlavní vnitroruský generátor problémů je nezodpovídání se „Centrální banky Ruska“ Rusku. Během celé doby existence Centrální banka nezvládá svou jedinou ústavní povinnost – zabezpečení stability rublu, ale za to úspěšně dusí reálný sektor ekonomiky (včetně vědy a vzdělávacího systému) lichvářskou oprátkou a omezováním emise rublu, což zbavuje reálný sektor oběživa a možností rozvoje; kromě toho úroková míra v nenulové výši je prvotní generátor inflace, a Centrální banka ji drží na úrovni dvouciferných hodnot už dvě desetiletí.

Otázka o základní úrokové míře a politice Centrální banky také vyvstala na tiskové konferenci a V.V.Putin na ni odpověděl:

«Jelena Glušakova, RIA novosti.

Dobrý den! Vladimíre Vladimíroviči, řekl jste, že vrchol krize už je za námi, přesto je ale situace v ekonomice velmi napjatá.

<...>

Tento týden například vyřkl váš ombudsman ohledně práv podnikatelů velmi znepokojující myšlenky. Konkrétně řekl, že úroková míra centrální banky je mimořádně vysoká a naši podnikatelé nemohou ze zřejmých důvodů brát úvěry na Západě, a nemohou ani v Rusku, kvůli vysoké úrokové míře. Říká, že pokud bude tato situace pokračovat, staneme se Venezuelou, kde je jeden kurs národní měny na „černém trhu“ a oficiální je zcela jiný.

Nemáte podobné obavy? Podporujete politiku Centrální banky Ruska? Děkuji.

V.Putin: Vaše otázka si zaslouží potlesk. Přirozeně, znepokojuje to všechny a všichni chtějí, ať je úroková sazba nižší, a na ní se jak je známo orientují komerční banky při poskytování úvěrů.

Boris Titov dělá vše správně, bojuje za zájmy podnikatelů a je velmi důležité, že takový člověk a takové struktury u nás jsou. Proč jsem ve své době inicioval jejich vytvoření? Protože chci slyšet různé úhly pohledu.

Pro začátek odpovím na vaši otázku. Podporuji politiku Centrální banky a Vlády ohledně zabezpečení makroekonomické stability. To za prvé.

Za druhé. Při veškerém zájmu snížit úrokovou míru to nelze dělat administrativní cestou, je třeba vycházet z reálií naší ekonomiky, z její struktury. Jistě, často slyším: ale tam v zahraničí jsou podstatně nižší sazby. Samozřejmě, tam jsou nižší sazby. Oni to tak dělají speciálně. Ale tam jsou jiné problémy, a jiná struktura ekonomiky. U nás je nebezpečí inflace, a tam jsou možná problémy deflace, kdy producent něco vyrábí a nemůže prodat. To je problém.

U nás je kompletně jiný problém. **My potřebujeme, abychom mohli snížit sazbu, nedělat „tytyty“ na centrální banku, jak to dělali v sovětské době**

O perspektivách globální civilizace, o Rusku a USA...

v plánované ekonomice, ale pomáhat Centrální bance a Vládě snižovat inflaci a snižovat devalvační risky a očekávání. Když se nám podaří jedno i druhé, když se budeme na té cestě posouvat, pak se budou přirozeným způsobem, tržním, snižovat i úrokové sazby Centrální banky.» (zvýraznění naše)

V této odpovědi není nic ohledně podstaty ani v oblasti výroby, ani v oblasti finančního oběhu a spotřeby. Uvedená odpověď Putina není více než veřejná deklarace loajálnosti liberálně-tržnímu ekonomickému modelu < tj. politikánství, jako prvek politického šou >.

Pokud V.V.Putin ohlásil podporu Centrální bance, pak vyvstává otázka: co zůstalo nevyřčeno? - Nevyřčeny zůstaly důsledky politiky centrální banky – inflace a dvouciferné úvěrové sazby v Rusku a jejich nevyhnutelné důsledky.

Aby vznikla inflace, jsou nutné následující činnosti:

- realizovat emisi peněžní masy vyššími tempy, než roste výroba v reálném sektoru, vyjadřovaná v neměnných cenách (cenách bazového období);
- snížit výrobu pod úroveň předchozí koupěschopné poptávky, což vyvolá větší či menší přebytek peněžní masy v oběhu a tím růst cen;
- stimulovat růst cen úvěrováním s úrokem, což také vede k pádu výroby po míře ztráty koupěschopnosti společností a podnikatelským sektorem při omezení emise pod záminkou boje s inflací..

Úvěrování pod úrokem se v žádných učebnicích ekonomické teorie nerozebírá jako faktor vzniku inflace.

Díky této okolnosti Elvíra Sahipzadovna (Nabiullina – hlava centrální banky RF, pozn.) a spol., kteří četli ekonomické učebnice a marné klasické traktáty o ekonomice a financích, mohou být ve stavu skutečné nevědomosti o tom, jak likvidují reálný sektor ekonomiky Ruska, a slabý rozum jim může bránit dobrat se do toho poznání samostatně. Jakkoliv je to ve skutečnosti (nevědomost, mdlý rozum nebo zlý úmysl), právě tímto nástrojem Centrální banka RF během celé své existence zvyšuje inflaci. A potom s ní začíná jakoby bojovat omezováním emise (zadržováním růstu peněžní zásoby), což zbavuje reálný sektor peněžních prostředků při zvýšených cenách a vleče za sebou pád objemu výroby v reálném sektoru (až do strukturálního rozpadu národního hospodářství), a to vyvolává druhotnou vlnu inflace.

V takovém finančním klimatu se reálný sektor není schopen rozvíjet, a důsledek takové politiky centrální banky bude vyostření krize, nikoliv její překonání.

Předpokládejme, že jsme se rozhodli uskutečnit v reálném sektoru nějaké projekty o délce 2, 5 a 10 let. Pripusťme, že inflace během daného období (od startu projektu do startu vypouštění produkce na trh) bude na úrovni $q = 7\%$, a úvěrová úroková sazba bude $p = 15\%$. Projekt realizujeme výlučně na základě úvěrů, a každý rok platíme úroky a splátky, obsluhujeme dřívější úvěry. Každoroční objem investic za podmínky nulové inflace a bezúročných úvěrů je roven 1. Finanční charakteristiky uskutečnění projektů jsou uvedeny v tabulkách 1 a 2 níže.

Tabulka 1.

Investování a úvěrování (Inflace $q=7\%$, úroková sazba $p=15\%$)

Rok	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
Každoroční nutný objem investic	1,07	1,145	1,225	1,311	1,403	1,501	1,606	1,718	1,838	1,967
Každoroční nutný objem úvěrů	1,258	1,568	1,938	2,380	2,907	3,534	4,280	5,165	6,215	7,460

Vnitřní prediktor SSSR

Tabulka 2.

Srovnání výsledků projektů (Inflace $q=7\%$, úroková sazba $p=15\%$)

Délka realizace projektu (roky)	Cena projektu při bezúročném úvěrování a absenci inflace	Cena projektu při inflaci 7% a bezúročném úvěrování	Zdražení projektu kvůli inflaci, %	Cena projektu k okamžiku jeho komerčního spuštění při inflaci 7% a úrokové sazbě 15% ročně	Zdražení projektu vzhledem k bezúročné a bezinflační variantě, násobky
2	2	2,215	+10,75	2,826	1,413
5	5	6,154	+23,08	10,051	2,010
10	10	14,784	+47,84	36,705	3,671

To znamená že pokud se v takových finančních podmínkách firma, například letecká korporace „Iljušin“, rozhodne postavit nové dopravní letadlo, a ve stejný okamžik se ke stejnému kroku rozhodne Boeing nebo Airbus, pak dokonce v tom případě, že nový „Iljušin“ bude ve všem překonávat své konkurenty, bude projekt disponovat neúměrnými celkovými náklady <kvůli výdajům na obsluhování úvěrů>, které se promítnou do ceny jednoho kusu, bude neprodejný a firma Iljušin zkrachuje.

Jak se v takových podmínkách může reálný sektor ekonomiky rozvíjet na inovačním základě, jak se inflace sama od sebe sníží a jak se sníží základní sazba centrální banky sama sebou „tržním způsobem“ - na to bychom chtěli slyšet důkladné odpovědi od Elvíry Sahipzadovny a spol., založené na metrologicky a manažersky průkazných matematických modelech. Ale taková vysvětlení nemohou existovat z principu. Nu a další zostřování vnitřní ekonomické krize Ruska (zahraniční sankce a cena na ropu, to jsou jen doplňkové faktory, stimulující vnitřní krizi, ale ne její příčina) má potenciál vyvolat to, co V. I. Lenin nazýval „revoluční situací“.

A soudě podle všeho, zformovaná postsovětská státnost Ruska se nechystá dělat nic ohledně její profylaktiky a uvolnění. Konkrétně o tom vypovídá následující okolnost: už mnohaletá vystoupení poslance Jevgenije Fjodorova na téma nutnost podřízení Centrální banky státu nenachází patřičnou podporu v Dumě ani v Radě federace, což se projevuje v neměnnosti nyní činné *kryptokoloniální ústavy – zákonodárné osnovy realizace lichvářské tyranie* ve vztahu k Rusku, a jí doprovázející zákonodárná praxe RF o Centrální bance, hospodářské a finanční činnosti.

Proto stojí otázka o tom,

- kdo bude sklízet plody nazrálé revoluční situace a v jaké formě:
 - odstranění V.Putina tou či onou „nedemokratickou cestou“, příchod D.Medvěděva na pozici dočasného prezidenta do voleb, načež ceny na ropu samy sebou vzrostou, sazba Centrální banky „tržní“ cestou poklesne, a začne určité ekonomické oživení, aby byl Medvěděv na další etapě zvolen hlavou státu „demokraticky správně“ s cílem následného předání Ruska do rukou transnacionálním korporacím (TNK) v souladu s jejich zájmy;
 - odstranění V.Putina tou či onou „nedemokratickou cestou“, následný chaos a rozpad Ruska na určité množství „suvenýrních“ států v souladu se zájmy TNK;
 - RPC s monarchistickým nebo diktátorským říšsko-státním projektem;
 - nebo ještě někdo další jemu známým způsobem.
- nebo kdo a jak včas uvolní téměř uzrálou revoluční situaci a vezme tím vítr z plachet organizátorům scénářů uvedených výše.

Dosud se však revoluční situaci cílevědomě vytváří a pěstuje se potenciál nespokojenosti ve společnosti.

Alternativou katastrof podobného druhu může být jen realizace idejí filmu „Světový řád“, upomenutého na začátku této kapitoly: **Rusko je dlužno být spravedlivé**. Ale spravedlivost je vždy ve svém historicko-politickém vyjádření konkrétní, avšak co konkrétně spravedlivého nyní a jak uskutečnit spravedlivost – o tom ve filmu není ani slovo a toto téma se neprobírá na žádných talk-show nebo ve veřejné politice.

Liberálové také mají své vlastní představy o „spravedlivosti“, ale ty jsou blízké k názorům Ostapa Bendera, v důsledku čehož jsou neslučitelné s normálními lidskými.

22–23. prosince 2015.

2. Rusko: co nebylo řečeno v části 1?

V té podobě, v jaké je text představen v části 1, nebyl publikován na přelomu let 2015/2016 z důvodu neúplnosti osvětlení v něm toho, co probíhá v zemi a ve světě, a završení práce nad ním bylo odloženo „na potom“, protože bylo třeba se věnovat jiným důležitějším věcem.

Přesto je text oddílu 1 ve verzi z konce prosince 2015 významný v tom smyslu, že přibližně tak mnozí občané RF, po shlédnutí vystoupení J.Katasonova, J.Fjodorova, N.Starikova, S.Glazjeva a dalších, vyjadřují svou nespokojenost s tím:

- co se v zemi děje;
- kam, na základě podobných hodnocení, směřuje politika státu;
- že V.V. Putin dodnes neodstranil od moci nad financemi, ekonomikou země, médií a vzdělávacím systémem liberálně-fašistickou mafii¹.

Nejrozhodnější z nich dochází k závěru, že V.V.Putin nedělá nic pro blaho země proto, že on sám je s liberály zajedno a sám je jejich loutka, a jeho úkolem je realizovat „eutanázii Ruska“, a v souladu s tímto přesvědčením je třeba pro blaho vlasti odstranit ho z pozice prezidenta v nejbližší době.

S takovým hodnocením by bylo možné souhlasit, pokud by text části 1, vystoupení V.Katasonova a S.Glazjeva charakterizovaly politickou situaci v její úplnosti a celostnosti, a netýkaly se izolovaně od ostatních jen finálně-ekonomické oblasti života společnosti, *přičemž jen v jejich veřejně posuzovaných aspektech*. Obrazně řečeno, osvětlení finančně-ekonomických problémů a kroků v této sféře státní moci Ruska, analogické obsahu části 1, ilustruje obrázek uvedený výše. A v souvislosti s touto metaforou vyvstává otázka, co zůstalo za rámci tematiky části 1, a co systematicky zůstává vně veřejné politické diskuse, ale přitom nedovoluje politickému vedení země přejít od liberálně-tržního ekonomického modelu k finančně-ekonomickému systému, pracujícího na řešení úkolů zajištění bezpečného rozvoje země?

Při osvětlení této tematiky je především nutné ukázat na to, že revoluční situace v Rusku v období od 21.3.2014 (návrat Krymu a Sevastopolu jako součástí Ruska a zavedení sankcí proti Rusku ze strany Západu) do současného okamžiku (leden 2017) nevznikla. Pokud si vzpomeneme, co probíhalo v „lichých 90. letech“, pak v té době skutečně revoluční situace uzrávala a *kdyby epocha oligarchické vlády jménem prezidenta B.Jelcina pokračovala dále*, vše by skončilo krachem ekonomiky a státu, tj. revoluční situací, jejíž následky by byla země – Ruská mnohonárodnostní

¹ Fráze „liberálně-fašistická mafie“ se neobjevila pro vyvolání emocí, ale pro vystižení podstaty liberalismu jako formy fašismu. Pokud pod fašismem chápeme režim, který brání šíření kultury lidskosti, ve které každé dítě dosahuje nevratně lidského uspořádání psychiky k počátku dospívání, pak:

- Fašismus diktátorského typu to brání tím, že nasadí ve společnosti nějaká dogmata a trestá všechny, kdo o nich pochybuje. Ve výsledku, dokonce i když ta dogmata odpovídala potřebám společenského rozvoje, pak v průběhu času přestanou odpovídat „výzvam nové doby“, čímž brání osobnostnímu a společenskému rozvoji.
- Liberalismus tím, že prohlašuje normou života společnosti neomezenou různorodost, která nesmí být ničím ohraničena, kromě ohraničení, chrání tu „neomezenou různorodost“, otevírá dveře osobnostní degradaci, do které se masově vtahuje dorůstající pokolení, čímž také brání společenskému rozvoji a šíření kultury lidskosti.

Proto je liberalismus vždy a všude odrůdou fašismu. A fašismus diktátorského typu vždy vyrůstá z neschopnosti liberalismu zajistit potřeby společenského rozvoje.

Vnitřní prediktor SSSR

civilizace v hranicích Ruské federace – odsouzena rozplétat během minimálně několika desetiletí, a v nejtěžší variantě by odešla na stránky historie.

To se nestalo, protože od začátku prezidentství V.Putina, tj. od roku 2000, do začátku světové finančně-ekonomické krize roku 2008 a následujících let se ekonomická situace obyvatel a státu zlepšovala. Zde je důležité obrátit pozornost na tu okolnost, že:

- formálně právně se ve finančně-ekonomické sféře života země po r. 2000 v porovnání s „lichými“ 90. lety obecně nic nezměnilo – v zemi stále funguje kryptokoloniální ústava r.1993, v souladu s níž Centrální banka RF před Ruskem za nic neodpovídá a jeví se plnomocným představitelem globální lichvářské mafie, která uzurpovala bankovní sféru v hranicích regionální civilizace jménem Západ, a usiluje o nesdílenou globální moc;
- avšak ekonomika Ruska během celé té doby funguje ne tak, jak fungovala v „lichých“ 90. letech, což se projevuje v tom, že ačkoliv ekonomická situace hlavní části obyvatel se přestala citelně zlepšovat po roce 2008 a realitou jsou i období určitého zhoršení, ekonomika nicméně nezkolabovala a funguje, demonstrující určité úspěchy v řadě oblastí.

Součet první a druhé okolnosti dovoluje udělat závěr o tom, že v zemi se zformovala nějaká „opričná¹ ekonomika“, která funguje na principech neslučitelných s liberálně-tržním ekonomickým modelem. Jaké mohou být principy, zabezpečující fungování „opričné ekonomiky“ v podmínkách panování de-jure finančně-ekonomického liberalizmu? - Bez provádění finančního monitoringu a bez pouštění se do detailů a konkrétností je možné poukázat na některé z nich:

- Dotování ze státního rozpočtu úrokových sazeb pro řadu odvětví a hospodářských subjektů. Ačkoliv v konečném důsledku je to dotování lichvářského sektoru, nikoliv finanční síly reálného sektoru, ale v podmínkách lichvářské tyranie dovoluje vést a rozšiřovat výrobu těm odvětvím a subjektům, které by jinak dávno zkrachovaly v podmínkách čistě liberálně-tržního ekonomického modelu, ve kterém jsou dotace podobného druhu nepřijatelné.
- Likvidace komerčních bank, které se chovají nesprávně ve vztahu k úkolům ekonomické politiky „opričného státu“.
- Oficiálně nedeklarovaná emise rublu, která se může realizovat skrz financování státních programů různého druhu.
- „Prodej“ státem práva „být oligarchou“ (nebo miliardářem nižšího rangu) výměnou za spoluúčast „kupce“ práva „být oligarchou“ (miliardářem) na těch či oněch programech rozvoje, realizovaných státem.
- Transformace korupční daně, která „postupuje nahoru“ po „vertikále moci“, na určité úrovni této moci na investiční prostředky namířené na konkrétní projekty, odpovídající úkolům „opričného státu“.
- Výběr kádrů a jejich pozvedávání na pozice podle principu jejich loajálnosti „opričnému státu“ v předpokladu očekávání, že loajální kádry budou schopny přivléct profesionály a organizovat jejich činnost v řečišti projektů „opričného státu“.
- A kromě uvedeného výše – vše to, v čem se projevuje princip „*kdo ví, ten pochopí...*“ ve *vší různorodosti jeho fungování ve všech oblastech politiky*, a kdo neví nebo není schopen pochopit – jeho problém...

Ve výsledku se k současnému okamžiku místo revoluční situace, pěstované v Rusku globální mafii liberálů s cílem rozčlenění země a konečného řešení „Ruské otázky“ ve výsledku vítězství Západu v „hybridní válce“, v Rusku zformovalo dvojládí mafie liberál-fašistů z jedné strany, a z druhé strany – „opričného státu“. Je pochopitelné, že v podmínkách dvojládí je bezzákonost a svévolnost činitelů a byznysmenů, nerozhodnost, sabotáž a záškodnictví ze strany činovníků obou skupin i nerozhodných – normou života, programující charakter státního řízení a formující „tvář moci“.

Odlíšnost současnosti od epochy, ze které pochází termín „opričina“, je v tom, že Ivan IV. otevřeně prohlásil opričnou vládu, a moc opričniny se nerozprostírala na celé území země, kdežto v současné době není „opričina“ prohlášena otevřeně, ale zformovala se a koná tiše na celém území země, a v její činnosti neexistuje jakkoliv masový (v porovnání s počtem obyvatel RF a regionů) prvek represí.

¹ Odvozenina od slova „opričina“: wikipedia.org/wiki/Opri%C4%8Dnina

O perspektivách globální civilizace, o Rusii a USA...

Vyvstává přirozená otázka: proč jde země cestou budování „opričné ekonomiky“ a „opričného státu“ místo toho, aby se v přímé podobě zřekla liberálně-tržního sociálně-ekonomického modelu, změnila ústavu a zákony o finanční a hospodářské činnosti a tím začala žít kvalitativně jinak?

Jsou dvě příčiny, vnitřní a globálněpolitická.

- **Vnitřní příčina** spočívá v tom, že z přibližně 107 milionů voličů je drtivá většina reálně nekompetentní v politice a v ekonomice, a hlavně – nepřeje si přemýšlet o této problematice, kvůli čemuž nemohou při své nevědomosti přistoupit k práci v orgánech státní moci, ani v ředitelstvích podniků, nemohou nahradit ty, kdo tam už pracují na základě vzdělání, zaměřeného na obsluhování liberálně-tržního modelu a stačili si vypracovat alespoň nějaké řídicí návyky. Záměna těch stoupenců a nevolníků liberalizmu novými osobami, dokonce pokud budou upřímně přesvědčené o neadekvátnosti liberálně-tržního modelu, nedá nic, kromě pádu kvality řízení v porovnání se stávající úrovní dokonci při tom, že stávající kvalita řízení není nijak vysoká¹. A na vypracování novými „manažery“ určitého profesionalizmu uběhne nejeden rok; a na vybudování všelidové státnosti, která se bude sama reprodukovat při směně pokolení, bude třeba mnoho let, pokud ne několik desetiletí.
- **Globálně-politická příčina.** Spočívá v tom, že:
 - **“Globální politika“ nejsou prázdná slova, ale proces řízení globalizací podle konkrétní koncepce globalizace, do kterého jsou tak či onak zavlečeny strukturně i bezstrukturně desítky milionů lidí po celém světě, kterým jsou podřízeny kolosální zdroje.**
 - Historická realita je taková, že globální politika se od druhé poloviny 20. století nachází v moci transnacionální mafie liberál-fašistů, která prakticky kompletně kontroluje všechny státy, patřící k regionální civilizaci jménem „Západ“, ale která přitom zdaleka ne vždy je poslušná a ovladatelná ze strany „světového zákulisí“ v důsledku toho, že každý *liberál pod vlivem jemu vrozené slaboduchosti, nekompetentní ambicióznosti a neodpovědnosti, což jsou vlastnosti které ho dohromady dělají skutečným liberálem*, je upřímně přesvědčen o své intelektuální a faktologické převaze nad těmi, kdo vyjadřuje názory ohledně čehokoliv, neslučitelné s jeho vlastními. Z tohoto důvodu jsou liberálové *nepoučitelní*.

Součet dvou výše uvedených okolností (kolosální různorodé zdroje, podřízené transnacionální globální mafii liberál-fašistů, a špatná říditelnost té mafie a jejich pěšáků ze strany „světového zákulisí“) je reálným nebezpečím pro budoucnost lidstva.

V souladu s tím, v případě, že by se Rusko otevřeně zřeklo liberálně-tržního ekonomického modelu, „znárodnilo“ rubl, proměnilo finanční systém ve státní vlastnictví a nástroj státního makroekonomického řízení, to vyvolá nespokojenost globální lichvářské mafie, která podnikne odpovídající protikroky. V tom případě by Rusko začalo stát samo proti veškerému světovému liberálnímu fašismu a jemu podřízeným sociokulturním, ekonomickým a vojenským zdrojům. Přičemž bylo by to za podmínek horších, než jaké byly během Velké vlastenecké války a poté během „studené války“. V letech 1946²–1991, kdy SSSR stál proti, také prakticky sám³, všemu světovému systému kapitalismu v čele s blokem NATO a USA; protože na rozdíl od SSSR současná ruská společnost nemá ideály, které by ji spojovaly, ani cíle státní politiky, společné pro drtivou většinu těch, kdo pracuje v různých oblastech. Tj. potenciál zrady v Rusku našich dnů je mnohovrstevný, a liberálové jsou jen nejvíce viditelná a dnes už nikoliv nejnebezpečnější část „páté kolony“. A kromě toho, v tom případě by bylo nutné budovat systém státního řízení nového post-liberálního Ruska v nejtěžším případě v podmínkách více či méně intenzivní války se Západem a více či méně intenzivní vnitřní občanské války a terorizmu, organizovaných „pátou kolonou“.

Proto tvrzení/otázka V.Solovjova V.Putinovi ve filmu „Světový řád“:

¹ Lech Walensa - elektrikář a polský prezident 1990-1995 v jednom z interview přiznal, že jedním z důvodů zhoršení ekonomické situace po likvidaci socialismu bylo vyhnání profesionálních vedoucích, ředitelů socialistické epochy z orgánů moci a ředitelství podniků, a jejich nahrazení lidmi, kteří nedisponovali potřebnými vědomostmi a návyky.

² Počítáno od řeči Churchilla ve Fultonu 05.03.1946.

³ Pokud nepočítáme Kubu a Vietnam

Vnitřní prediktor SSSR

„Vladimíre Vladimíroviči, válka bude (.../?)“ - to nejsou prázdné obavy, a ne vymyšlené strašení, ale reakce na kompletně reálné, ale mnohými neuvědomované nebezpečí další eskalace „hybridní války“¹ proti Rusku, vedené světovým fašizoidním liberalizmem, počínaje vraždou prezidenta USA F.D. Roosevelta v roce 1945. Avšak **toto nebezpečí globální války liberalizmu proti civilizaci Ruska (* a lidskosti obecně) s cílem jejího konečného zničení si drtivá většina obyvatel země neuvědomuje.**

Slaboduchost charakteristická pro liberalizmus, samolibá ambicióznost a neodpovědnost jsou – samy o sobě – na základě psychodynamiky společnosti schopny skutečně přivést k další světové válce, algoritmicky analogicky k tomu, jak v minulosti psychodynamika evropských společností přivedla k první světové válce 20. století, kterou si – v té podobě, jak se odehrála – do 1.8.1914 nepřál nikdo v žádné zemi – její budoucí účastníci². Přesto válka vypukla a stala se noční můrou, kterou nikdo z jejích účastníků, včetně „válečných štváčů“, před jejím vypuknutím nechtěl.

Od té doby se v životě davově-„elitární“ civilizace, nazývané „Západ“, nic nezměnilo s výjimkou následujícího:

- ničivá síla zbraní, jejich dosah a rychlost mnohokrát vzrostly, a podřízenost vůli politiků se snížila, protože řada otázek byla předána z kompetence lidí do kompetence automatiky, jejíž řídicí programy jsou ne vždy adekvátní životním situacím³.
- Co se týká algoritmiky egregorů (potenciálu psychodynamiky společností), zůstala beze změny, pokud se dokonce nestala horší v důsledku biologické, mravně-etické a intelektuální degradace společností států Západu v 20. století.

Jedna z ilustrací reality nebezpečí podněcování k válce ze strany liberál-fašistů: během prezidentské volební kampaně v USA v r. 2016, „bývalý jestřáb“, otec „reaganomiky“, Paul Craig Roberts prohlásil: *vítězství Hillary Clinton v prezidentských volbách bude znamenat válku s Ruskem. „Vše hovoří o tom, že konflikt mezi zeměmi bude nevyhnutelný a nejspíše jaderný“*. To je názor člověka, který strávil život v politice USA. A ta okolnost, že za Hillary Clinton odhlasovalo více Američanů, než za Donalda Trumpa, je jedním z ukazatelů toho, že davy liberál-fašistické mafie v USA jsou početné a nebezpečné jak pro samotné USA, tak pro celý svět.

Jedním z reálných kroků „hybridní války“ Západu proti Rusku je dohoda USA a Ukrajiny, dosažená ještě za Juščenka, za prvé o vypovězení ze strany Ukrajiny dohody o přebývání Černomořské flotily Ruska v Sevastopolu, a za druhé, nabídnutí Sevastopolu a Krymu Ukrajinou Americe jako základny pro její námořní flotilu a pozemní jednotky. Na základě té dohody vypsal o listopadu 2013 Středomořské velení flotily USA tendr na rekonstrukci školy v Sevastopolu (dětičky „civilizátorů“ se mají kdekoli po světě učit podle amerických standardů, nikoliv dohromady s „divochy“) a nemocnice v Simferopolu (civilizátoři jsou také občas nemocní a je třeba je léčit, opět podle amerických standardů). A pro realizaci toho projektu a následného „vstoupení“ Ukrajiny v NATO organizovala administrativní Obama na Ukrajině v roce 2014 státní převrat.

To vše se odehrávalo dlouho před referendem v Krymu a před takzvanou agresí Ruska proti Ukrajině, v důsledku čehož „oběť nevyprovokované agrese“ ztratila část území proti všem normám takzvaného „mezinárodního práva“⁴. **Tato dohoda USA s prodejnou „elitou“ postsovětské Ukrajiny, jako i postupování NATO na východ navzdory dohodě s vedením SSSR doby perestrojky, to jsou prvky reálné „hybridní války“ Západu proti Rusku.**

A jak ukazuje historie plánu jaderné války USA proti SSSR „Dropshot“⁵, Západ sám určuje podmínky, za kterých považuje za účelné začít bojové akce na 6.prioritě zobecněných prostředků agrese/vlivu a číma rukama: například, v minulosti Západ realizoval rusko-japonskou válku proti

¹ „Hybridní válka“ - válka, vedená na všech 6 prioritách zobecněných prostředků agrese / řízení.

² Viz práci VP SSSR „Dehermetizace“, část 1.7

³ Například software pro rozpoznávání masového vypuštění mezikontinentálních balistických raket mylně identifikuje odrazy slunečních paprsků od mraků na Ruskem za takovou masovou salvu; nebo se stane ještě něco, na co nepomysleli autoři automatických systémů a programového vybavení, kontrolujících různé druhy zbraní.

⁴ Pro informaci: Ukrajina vznikla v hranicích SSSR jako technologický komplex, který bylo výhodné řídit z jednoho místa – z Kyjeva, a ne jako národnostní republika, disponující etno-kulturní svébytností. Proto byly Sovětské Ukrajině předány napřed přiléhající země, osídlené z větší části Rusy, a potom byly předány Západní Ukrajina a Krym, kde v okamžik administrativního předání byla většina obyvatelstva také Rusové. Sovětská Ukrajina tedy byla od počátku mnohonárodnostní.

⁵ <https://topwar.ru/74867-amerikanskie-plany-yadernyh-udarov-po-gorodam-sssr.html>.

O perspektivách globální civilizace, o Rusku a USA...

Rusku rukama Japonska, a od března 2014 do konce prezidentování Obamy studoval možnost organizace války mezi Ukrajinou a Ruskem. A teroristická aktivita periferie Západu na území Ruska trvá od začátku 90. let.

To vše jsou ukazatele toho, že liberál-fašistická globální mafie, kvůli zvláštnostem mravnosti a mentality liberálů, je schopna i v naší době změnit „hybridní válku“ na tradiční vojensko-silovou, pokud bude mít za to, že okolnosti garantují vítězství Západu v ní, což je dlužno otevřít možnosti ke „konečnému řešení Ruské otázky“.

S tímto nebezpečím pro celý svět, které v sobě nese mafie liberálů a jejich masová periferie, byla spojena otázka V.Putina během jeho vystoupení v Generálním shromáždění OSN v září 2015: „Už si uvědomujete, co jste napáchali?“ - na kterou nebyla od liberálních politiků Západu získána žádná odpověď. Ale tato otázka byla i otázkou o budoucnosti světa a lidstva, a na ni politici Západu nedali také žádnou odpověď, kromě nekonečné demagogie na téma mise Západu šířit „demokracii“ a „práva člověka“ v liberálních chápání těch termínů po celém světě, a kromě blouznění o Rusku jako o nebezpečí světové civilizaci.

V podmínkách takové globální politiky vyžadují přímé odmítnutí Ruskem liberálně-tržního sociálně-ekonomického modelu:

- buďto podstatné vojenské, vědecké a technologicko-výrobní posílení naší země, realizované potichu v podmínkách de-jure liberálního sociálně-ekonomického zřízení,
- nebo podstatné oslabení liberálně-fašistické globální mafie, kontrolující politiku všech států Západu,
- nebo jedno i druhé – tj. posílení naší země v podmínkách dvojvládní v ní globálního liberál-fašizmu a lokálního „opričného státu“ a podstatné oslabení možností transnacionální liberálně-fašistické mafie fašizoidních liberálů kontrolovat globální politiku.

Přičemž „posílení země“ v realitě, to znamená nejen určitost cílů rozvoje, uznávaných jako cíle společnosti práceschopnou a politicky aktivní částí naší společnosti, ale i určitost cest a prostředků dosažení cílů takového druhu. V oblasti politiky – určitost cílů, cest a prostředků jejich dosažení, to je státní ideologie, která je nyní zakázána článkem 13. platné kryptokoloniální ústavy.

Ale kromě toho, aby společnost nežila podle principu „Vlast miluji, ale stát nenávidím“, musí ta státní ideologie vyjadřovat ideály společnosti, přičemž ne spotřebitelské ideály, ale mravně-etické především, jako základ pro realizaci spotřebitelských přání.

Taková státní ideologie v Rusku není, ale ne kvůli ústavnímu zákazu, ale kvůli tomu, že představitelé státní moci vidí v národě:

- ne spoluobčany, disponujícími stejnou důstojností jako oni sami,
- ale dobytek, jehož úkolem je být „levnou pracovní silou“.

Jako důsledek, témata spravedlivosti a vykořisťování „člověka člověkem“ jsou vyloučeny z veřejných politických diskusí, a velká většina vládnoucích „elity“ hodnotí Velkou říjnovou socialistickou revoluci jako zločin a chybu Historie.

Konkrétně ve výnosu prezidenta RF „O přípravě a provedení opatření, zasvěcených 100-letému výročí revoluce roku 1917 v Rusku“ se obecně vůbec nenachází slovní spojení „únorová revoluce“, „říjnová revoluce“, „buržoazně-demokratická revoluce“, „socialistická revoluce“: řeč jde o nějaké obecné „revoluci r.1917 v Rusku“.

Ale bez zhodnocení otázek o spravedlivosti a vykořisťování „člověka člověkem“ je v principu nemožné pochopit ani příčiny revolucí roku 1917, ani historii občanské války, protože jejími hybnými silami – znepřátelenými stranami – byly stoupenci ideálů únorové buržoazní revoluce, usilující o přechod od feudálně-buržoazních metod vykořisťování národa k čistě buržoazním metodám vykořisťování téhož národa *jako samoobnovující se biomasy / ekonomického zdroje*, - z jedné strany, a z druhé strany – stoupenci ideálů VŘSR, usilující přejít k sociálně-ekonomickému systému, ve kterém nebude místo pro vykořisťování „člověka člověkem“ a nebude tedy místo ani pro vykořisťovatele.

Vnitřní prediktor SSSR

Tj. termín „revoluce roku 1917 v Rusku“ je příkladem toho, že V. Putin pokračuje uklánět se od veřejného vyjádření určitosti v zadání mravně-etických ideálů společenského rozvoje, podporovaných a ochraňovaných politikou státu. Přitom nejednou hovořil, že národní idea Ruska je patriotismus. Například:

«Novo-Ogarevo, 3.2.2016 – RIA Novosti. Národní idea v Rusku je, je to patriotismus, žádné jiné ideje není třeba vymýšlet, prohlásil ve středu ruský prezident Vladimir Putin.

"Žádnou jinou ideu nevymyslíme, a vymýšlet není třeba" - řekl Putin na setkání s členy „Klubů lídrů“ ohledně šíření iniciativ byznysu.

"U nás není, a nemůže být žádná jiná sjednocující idea, než patriotismus", zdůraznil.

"To i je nacionální idea. Není ideologizovaná, není spojena s činností nějaké strany. Je to spojeno s obecným sjednocujícím principem. Pokud chceme žít lépe, je třeba aby byla země přitažlivá pro všechny občany, efektivnější" - dodal Putin.»¹

Tato vyjádření o patriotismu jsou nevhodná, konkrétně proto, že v občanské válce 1918-1921 bojovali z obou stran lidé, přesvědčení o svém patriotismu, ale o různém patriotismu, ideologizovaném a idealizovaném vzájemně se vylučujícím způsobem:

- **Z pohledu rudých:** bílí se sčuchli se světovým kapitálem v podobě Antanty, která chce rozčlenit Rusko, zotročit a navěky zakabalit jeho národy, *a státní dokumenty a publicistika zemí Antanty a USA období 1917-1920 ukazuje oprávněnost rudých v takovém hodnocení „patriotismu“ bílých.*
- **Z pohledu bílých:** rudí jsou vzbouřená spodina, kterou manipulují „židé“ a další „náplava“ a proto rudí konají v rámci „žido-zednářského“ spiknutí.
- **Neutrálové** té občanské války se také považovali za patrioty, předpokládali, že nemají pravdu ani bílí ani rudí, ale sami neutrálové nic srozumitelného ohledně budoucnosti země nevyprodukovali.

Tj. patriotismus stran, znepřátelených v občanské válce, je charakterizován aforismem, vyřčeným M. Saltykovem-Ščedrinem dlouho před rokem 1917: „Nihilista, to je za prvé člověk, který se z nějakého důvodu považuje za nespokojeného, za druhé, je to člověk, který miluje vlast svým způsobem a kterého chce někdo donutit milovat vlast jiným způsobem. A takového člověka vybírají předmětem vnitřní politiky“². A revoluce a občanská válka, to je vyjádření neadekvátnosti té vnitřní politiky ve vztahu k lidem nespokojeným s životem, kterou prováděla vládnoucí „elita“ říše v čele s carem.

Přesto, uvedená a další vyjádření V.Putina o ideologicky vyprázdněném patriotismu jsou kompletně na místě v podmínkách dvojvládní mafie liberálů a „opričného státu“ a odpovídají uskutečňování státního řízení na základě principu „kdo ví, ten pochopí, a kdo neví nebo není schopen pochopit – jeho problém...“ a primitivnosti chápání problému patriotismu a spravedlivosti velkou částí obyvatel, poslanci dumy, senátory a činovníky různých státních institucí. Zamlčení podobného druhu mohou vyvolat dva druhy následků:

- dovolují nepumpovat nesmyslné emoce v davu a nevybuzovat ve společnosti agresivitu sociálních skupin ve vztahu k sobě navzájem a snižovat sociální napětí mezi nimi za podmínky, že provádění politika skutečně dostatečně efektivně odstraňuje historicky ve společnosti zformovanou nespravedlivost;
- ale pokud prováděná politika neodstraňuje historicky ve společnosti zformovanou nespravedlivost, v důsledku čehož nezabezpečuje rozvoj společnosti, ale konzervuje nebo zhoršuje stav, pak taková tvrzení vyvolávají nenávist v prostředí sociálních skupin trpících nespravedlivostí, což vede k narůstání revoluční situace, která se nevyhnutelně přelije v revoluci nebo vzpouru, když „elitarizovaná“ státní moc, která se postavila proti společnosti, dostatečně degraduje a ztratí akceschopnost ve vnitřní politice.

¹ <https://ria.ru/society/20160203/1369184806.html>.

² http://az.lib.ru/s/saltykow_m_e/text_0020.shtml.

O perspektivách globální civilizace, o Rusii a USA...

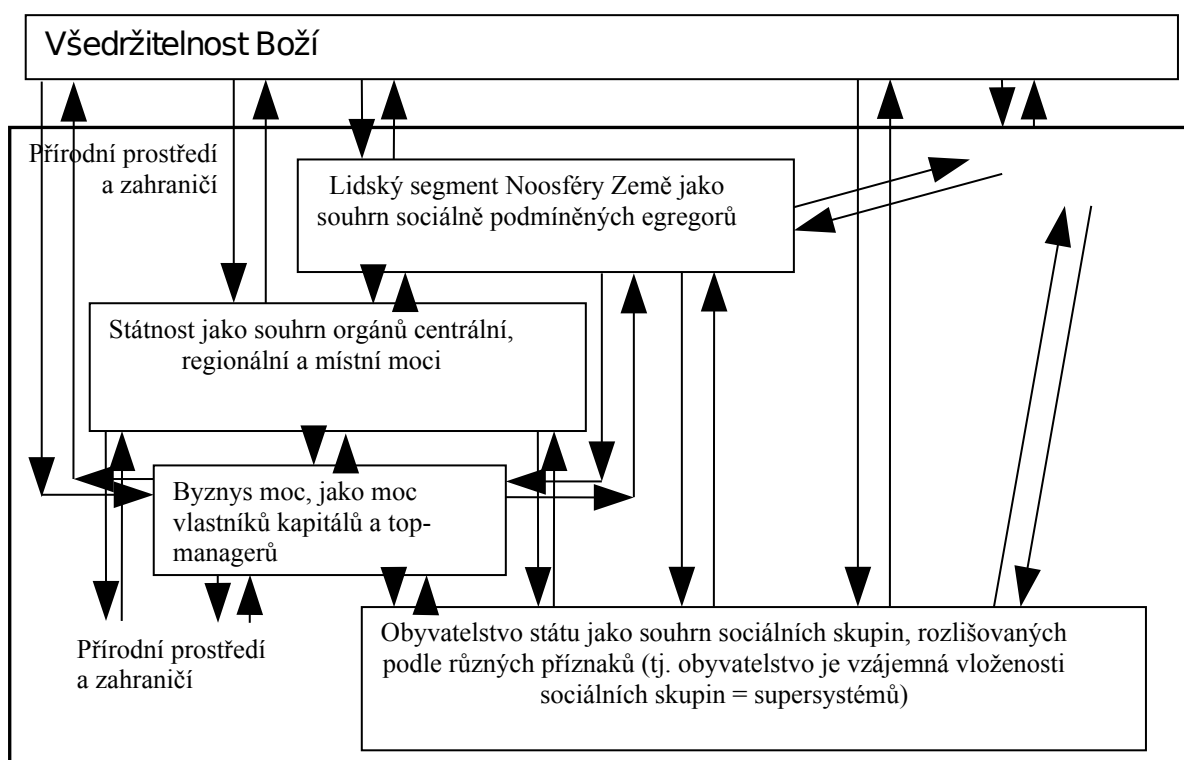
Nyní přejdeme k tomu, co probíhá ve společnosti, podřízené „elitární“ státnosti. Co se týká uvědomování si v ní mravně-etických ideálů a jejich vyjádření v organizaci života země, pak situace je pro větší část obyvatel blízká k epizodě, završující povídku bratří Strugackých „Piknik u cesty“. Hlavní postava se modlí k tajemné kouli, zanechané mimozemšťany, která, jak věřily postavy povídky, plní přání:

«Už se nesnažil přemýšlet. V zoufalství opakoval stále dokola jedno a totéž jako nějakou modlitbu: „Já jsem zvíře, však to sama vidíš, že nejsem nic než zvíře. Neumím mluvit, nenaučil jsem se mluvit, neumím přemýšlet, ti lumpi mi zabránili, abych se to naučil. Ale jestli je to opravdu tak... jestli jsi vševědoucí a všemohoucí... poradíš si s tím sama. Podívej se do mé duše, tam najdeš všechno, určitě! Já mám duši, lidskou duši, a nikdy jsem ji neprodal! Vytáhni si odtud sama, co vlastně chci! Nechci přece nic zlého. Proboha, proč si nemůžu nic vymyslet, proč mě napadá právě tohle? ŠTĚSTÍ PRO VŠECHNY, ZADARMO, A NIKDO AŽ NEODEJDE S PRÁZDNOU.“»

V současné době je jedinou detailně propracovanou alternativou jak „elitární“ svévolnosti ve vztahu k národu-„dobytku“, tak i příživnickým ambicím „štěstí pro všechny, zadarmo“ velké části národa – Koncepce společenské bezpečnosti (KSB). Ale ona není využita státní mocí, a ve společnosti se šíří „sama sebou“ v míře toho, jak lidé různých pokolení a sociálních skupin dochází k závěru, že „takhle to dál nejde...“.

Takové šíření KSB a podřízení průběhu událostí jí je pomalý proces. Proto mnozí, včetně rozčarovaných bývalých stoupců KSB, kteří byli přesvědčeni o tom, že je třeba jen dostat stranu KPE do Dumy, aby byla zformována zákonodárná základna života společnosti na základě KSB, a život země se změní k lepšímu – mají za to, že proces šíření KSB v režimu „samo sebou“ nemá žádný politický význam¹.

Avšak v historii hraje rozhodující roli psychodynamika společnosti, a její změny určují budoucnost. Proto se obrátíme k ilustraci 1 níže.

Obr. 1. Schéma vzájemných vazeb jednotlivých procesů řízení a samořízení v životě Ruska

¹ Typická otázka z jejich strany: „KSB existuje už přes 20 let, kde jsou výsledky?“

Vnitřní prediktor SSSR

Poprvé byla publikována v analytické poznámce VP SSSR č.6 (102) 2011. Vše popsané v části 2 se týká faktorů, pojmenovaných ve schématu vzájemných vazeb procesů řízení v životě společnosti:

- «státnost jako souhrn orgánů centrální, regionální a místní moci»
- «byznys-moc, jako moc vlastníků kapitálu a top-managerů»
- «obyvatelstvo státu jako souhrn sociálních skupin, rozlišovaných podle různých příznaků (tj. obyvatelstvo je vzájemná vložení sociálních skupin = supersystémů)»
- «zahraničí»¹.

Vně rozboru v předcházejícím textu části 2 zůstaly:

- «Noosféra», zahrnující do sebe lidský segment, představující sebou souhrn egregorů, vytvořených lidmi,
- a „Všedržitelnost Boží“ - hierarchicky nejvyšší všeobjímající řízení, které koná jak přímo, tak i zprostředkovaně, včetně skrz noosféru Země.

Všedržitelnost Boží, noosférní (egregoriální) řízení je pro ty, jejichž vidění politické situace nevychází za rámce uvedeného v části 1 – něco jakoby neexistujícího nebo z principu nepochopitelná „mystika“². Přesto, „mystika“ je část reality a Bůh není lhostejný k tomu, co se děje na Zemi, a On hovoří s lidmi – *s lidstvem celkově, s kulturně svébytnými společnostmi a personálně s každým osobně* – jazykem životních okolností, které jsou adresovány těm či oněm lidem a nesou konkrétní smysl.

V tomto pohledu není katastrofa Tu-154 Ministerstva obrany Ruska 25. prosince 2016 pouze smutná a tragická událost, která zůstala nevratně v minulosti a v paměti lidí (především rodin zemřelých). Kromě toho – nezávisle na konkrétních možných příčinách – se v ní projevila konkrétní algoritmika noosférního řízení a Všedržitelnosti. V takovém vnímání je katastrofa Tu-154 varováním, předávajícím zprávu: „Rusko v jeho historicky zformované konfiguraci sociálně-ekonomických institutů není schopno (vz)letu“. Takové pročení té katastrofy je založeno na tom, že zahynulý *Ansámbel písní a tanců Ruské armády* (Alexandrovci) je jedním ze symbolů naší země. Proto je ta katastrofa svého druhu obdobou železniční katastrofy carského vlaku v Borkách 17/29.10.1888, kde Alexandr III. přišel o zdraví, což způsobilo jeho smrt ve věku 49 let v roce 1894, ačkoliv on sám i členové jeho rodiny v té katastrofě přežili (o tomto podrobně viz analytickou poznámku [O sakrálnosti moci](#)).

Na podobná varování je třeba reagovat adekvátně, tj. měnit charakter řízení průběhu událostí. To se týká jak varování osobního měřítka, tak i varování společenského a celoplanetárního měřítka. V daném konkrétním případě je Rusko dlužno zříct se liberálně-tržního ekonomického modelu a uvést do života Koncepti společenské bezpečnosti, která ve své rozvoji předpokládá život lidí a provádění státní politiky za podpory objektivních zákonitostí šesti skupin, představených níže. Otázka je v tom, jak to udělat cestou bezpečnou pro zemi a lidstvo.

Objektivní zákonitosti, jimž je podřízen život každého člověka, libovolné rodiny, společnosti a lidstva jako celku:

1. Lidstvo je část biosféry, a existují objektivní zákonitosti, regulující: 1) vzájemné působení biosféry a Kosmu, 2) formování biocenóz a 3) vzájemné působení biologických druhů jeden na druhého v rámci biosféry.
2. Lidstvo je specifickým biologickým druhem a existují specifické biologické (fyziologické a psychologické) druhové zákonitosti, regulující jeho život.
3. Existují mravně-etické (noosférní, egregoriální a religiozní) zákonitosti, regulující vzájemné vztahy majitelů rozumu a vůle. A navzdory mínění mnohých, zákonitosti této kategorie vycházejí za hranice lidské společnosti, a etika, diktovaná z hierarchicky vyšších úrovní v organizaci systémů různého druhu, je závazná pro hierarchicky nižší úrovně a odstoupení od

¹ Na ilustraci 1 je spojeno s „Přírodním prostředím“ v jeden blok, aby nebylo nutné kreslit duplikát schématu pro každý stát

² Odedávna je známo rčení „cesty Boží jsou nevyzpytatelné“

- jejich norem je trestáno. V souladu s tím, odstoupení od spravedlivosti – mravnosti, vlastní Nejvyššímu, je hlavní mravně-světónázorová příčina biosférně-sociální ekologické krize.
4. Kultura, kterou geneticky předurčeně nese lidstvo, je variantní, a existují sociokulturní zákonitosti, jejichž následování garantuje stabilitu společnosti v následnosti pokolení, a jejichž narušení je schopno přivést k jejímu zmizení v průběhu života několika pokolení pod vlivem degradačních procesů.
 5. Historicky zformovaná kultura všech společností současné globální civilizace je taková, že jsme nuceni se zaštitovat před přírodním prostředím technosférou. Technosféra je vyráběna a rozvíjena během hospodářské a finanční činnosti, a existují finančně-ekonomické zákonitosti, určující jak rozvoj společensko-ekonomických formací (sociálně-ekonomických systémů), tak i jejich degradaci a krach.
 6. To vše dohromady může vést ke konfliktům zájmů a konfliktům různých druhů činnosti, jejichž vyřešení je nutné řídit. A existují objektivní zákonitosti řízení, jediné pro všechny procesy řízení, od jízdy na trojkolce do komplexního projektu, uskutečňovaného několika státy na principech partnerství soukromých firem a států.

3. Spolehlivá politická technologie uskutečnění změn

Odpověď na otázku, kterou je završena část 2, spočívá v tom, že v procesu sociálně-ekonomických změn, stejně jako i v klidném stabilním životě, je nutné opírat se na objektivní zákonitosti. Jedna z nich může být zformulována následujícím způsobem:

Libovolné kardinální změny ve společnosti je úspěšně realizují, a jejich výsledky se stávají normou života dalších epoch jen v tom případě, pokud jsou podporovány psychodynamikou té společnosti, zformovanou k okamžiku začátku změn, podmíněnou mravností a chápáním světa dostatečně široké části společnosti.

To je jedna z hlavních zákonitostí velké politiky – politické strategie, které jsou podřízeny všechny velké změny – jak pozitivní (srovnejte práce J.V.Stalina v jejich chronologii a historii SSSR), tak i vedoucí k degradaci a sociokulturním katastrofám (srovnejte Direktivu RNB USA 20/1 z 18.8.1948 „Naše cíle ve vztahu k Rusku“ s historií SSSR v post-stalinské době); jak lokalizované v mezích státu, tak i pokrývající více států až do globální civilizace celkově.

Ale analytici, jejichž zorné pole je ohraničeno problematikou finančně-ekonomické konkrétnosti a konkrétního rozdělení těch či oněch osob po pozicích ve státním aparátu a v byznysu, se nezabývají monitoringem a analýzou probíhajících změn potenciálu psychodynamiky společností, nezabývají se analýzou procesů, ve kterých se projevuje noosféra¹ a Všedržitelná² komponenta sociálního řízení. V důsledku se jejich prognózy ukazují jako liché. Zvláště se to týká dlouhodobých a strategických prognóz: „Náhoda je mocný, okamžitý nástroj Prostřetelnosti“ (podle A.S.Puškina) a také noosféry, který dělá všechny prognózy a plány vybudované na jejich základě *neréálnými*, pokud v základě prognóz a plánů leží po své podstatě nepravdovorné (= v rozporu s objektivní etikou) ambice.

Proto se obrátíme ke zkoumání změn potenciálu psychodynamiky ruské společnosti.

Psychodynamika společnosti, jejímiž nositeli je celý souhrn osobních psychik lidí a jimi tvořených egregorů, to je proces, charakterizovaný množstvím parametrů, navíc se počet parametrů může v průběhu času měnit pod vlivem procesů rozvoje a degradace kultury a lidí.

Přesto je pro pochopení toho, jakým směrem se mění potenciál psychodynamiky společnosti Ruska, a jaké procesy budou uskutečnitelné na jeho základě, dostatečně prozkoumat jen některé z charakteristických parametrů. Jsou to:

1. Důvěra lidí ke konkrétním idejím (ideologiím);
2. Důvěra lidí ke konkrétním veřejným osobám, které se jeví nositeli určitých idejí (ideologií), tj. důkladně znají ty ideje-ideologie;

¹ Názory typu: Noosféra je výmysl, který si vymyslel Vernadský, nikdo ji nikdy neviděl...

² Názory typu: Boha nikdo neviděl, nebo „cesty Boží jsou nevyzpytatelné“.

Vnitřní prediktor SSSR

3. Změna světového názoru lidí jak v aspektu změny tématického spektra, tak i v aspektu chápání různých procesů v rámci daného tématického spektra.

To vše je možné identifikovat:

- v průběhu cíleně prováděných výzkumů veřejného mínění na základě vytvoření reprezentativních skupin a provádění konkrétně zaměřených dotazníků;
- zprostředkovaně – na základě sledování všemožných talk-show, publikací a diskusí na internetu, ačkoliv na internetu je přítomné nutné identifikovat a zvláště analyzovat publikace placených propagandistů a publikace robotů, a dávat tyto skupiny bokem do zvláštního tématu.
- Kromě toho, chytrým politikům je otevřen ještě další zdroj informací pro analýzu podobného druhu – potenciálu psychodynamiky a jeho změn. Jsou to dopisy občanů, adresované jim nebo strukturám v nichž působí.
- Ještě jedním zdrojem informací jsou informace, shromažďované zvláštními službami. Ale v případě degradace zvláštních služeb začínají shromažďovat pletichy a výmysly a falšovat hodnocení tím či oním směrem na základě politické konjunktury jak ji chápou.

Ale pro identifikaci změn potenciálu psychodynamiky společnosti jsou zcela dostačující talk-show, vtipy a publikace na internetu. Výsledky je možné sumarizovat v tabulce 3.

Tabulka 3.
Změny potenciálu psychodynamiky společnosti

Parametr	Pestrojka a první polovina 90. let	Současnost
Důvěra lidí k idejím liberalizmu a liberální ideologii.	Byla poměrně vysoká: liberální ideje v politických diskusích měly většinu stoupenců mezi diváky a posluchači, čtenáři novin.	Od roku 2000 se snižuje rok od roku: objevivší se termín „liberast“ (liberál+pederast) má stále větší popularnost, v politických diskusích získávají liberální názory méně a méně hlasů podpory publika i diváků, posluchačů.
Důvěra lidí k nositelům liberálních idejí	Ve volbách různé úrovně nositelé liberálních idejí lehce poráželi v jednomandátových okrscích nositele jiných idejí. Liberální strany byly zastoupeny v radách a následně v parlamentech.	<p>Liberální strany (kromě LDPR Žirinovského) nejsou schopny dostat se do dumy a regionálních parlamentů. Liberálové a jejich mínění jsou zajímavé jen pro ně samotné. Kandidáti v jednomandátových okruzích prohrávají, a pokud i vyhrávají, pak díky nepřijetí protikandidátů ze strany voličů (volba „menšího zla“).</p> <p>Diskuse v liberálním prostředí nejsou zajímavé pro nikoho kromě samotných liberálů a jejich sponzorů a kurátorů – hlavně zahraničních.</p> <p>Umrtní liberálů (Sobčak, Manevič, Jelcin, Politkovská, Němcov a někteří další)</p>

O перспективах глобальной цивилизации, о России и США...

Parametr	Pestrojka a první polovina 90. let	Současnost
		nevyvolávají jakýkoliv smutek mezi lidmi, a na adresu dosud živých liberálů jsou na internetu masivně pronášeny negativní přání různého druhu.
Hodnocení epochy stalinského bolševismu ze strany lidí	Nejrozšířenější názor: epocha antinárodní tyranie	Vně liberálních kruhů převládají hodnocení typu: „Byla to složitá epocha, dělo se leccos, ale země se rozvíjela a stala se supervelmocí č. 2 – je třeba se tím zabývat.“
Hodnocení představitelů antistalinské opozice různých let ze strany lidí	Romantici-idealisté, které zahubil podlý tyran.	Z větší části to byli demagogové, kteří neuměli a nechtěli pracovat, ale chtěli hodně spotřebovávat, žít na cizí úkor a nenést za nic odpovědnost.
Chápání problematiky ekonomického rozvoje země a ekonomického zajištění života společnosti.	Široce byla rozšířena víra v neefektivitu plánované ekonomiky a v adekvátnost teze „neviditelná ruka trhu vše zařídí nejlepším způsobem, pokud jí nebude překážet stát“.	<p><i>Stále větší a větší podporu získávají názory a hodnocení:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - <i>liberálně-tržní ekonomika je dobrá jen pro spekulanty a parazity, ne pro normálního pracujícího člověka;</i> - <i>obětí liberálních reforem je v Rusku několikanásobně více, než bylo obětí „stalinských represí“</i> - <i>Vedení Centrální banky, Ministerstva ekonomického rozvoje, Ministerstva financí jsou nepřátelé národa;</i> - <i>státní moc celkově se stará jen o sebe a o oligarchy, parazitující na národě a není schopná zajistit citelný růst blahobytu občanů už déle než 20 let.</i> - <i>v SSSR jsme byli lidmi, a nyní z nás a našich dětí a vnuků dělají „pracovní dobytek“, „lidské zdroje“ a ždímají nás nadoraz.</i>

Vnitřní prediktor SSSR

Ti, kdo pochybují o realitě hodnocení, uvedených v nejpravějším sloupci kurzívou, si mohou prosurfovát internet, různé diskusní stránky politického zaměření, a youtube (například zhodnotit počet pozitivních a negativních reakcí pod vystoupeními Katasonova, Fjodorova, Starikova, Kurginjana, Svanidze, Gozmana, Glazjeva, Pučkova („Goblina“), Chazina, J. Kedmi (Kazakova, v minulosti hlavy izraelské zvláštní služby Nativ), Satanovského a dalších.

Jednou z nejvýraznějších událostí-ilustrací procesu změny potenciálu psychodynamiky společnosti: Širšovův Institut oceánologie Akademie věd, vedený akademikem P.I.Nigmatulinem, uspořádal 19. prosince 2013 Všeruskou vědecko-společenskou konferenci „Globální sociální parazitismus (k 100. výročí Federálního rezervního systému USA)“. Je jasné, že se na ní neprobíraly problémy oceánologie a její úspěchy, ke kterým nemá Federální rezerva USA žádný vztah.

Počátkem roku 2017 některá média v Rusku informovala o následujícím výnosu prezidenta RF:

«PR-32, p.4

Doporučit Centrální bance Ruské federace provést analýzu formování úrokových sazeb úvěrů, poskytovaných subjektům Ruské federace poskytovateli úvěrů, a přijmout opatření, namířené na jejich snížení.

Termín – do 1.3.2017.

Odpovědný: Nabiullina E.S.»¹

Tento výnos je významný tím, že vytváří dokumentovatelné právní osnovy pro to, aby bylo v budoucnosti možné se zabývat Centrální bankou v případě, že vedení Centrální banky neshledá možným snížit úrokové sazby do úrovně, dovolující rozvoj vědy, vzdělávacího systému, reálného sektoru, a dovolující obyvatelstvu normálně žít: v takovém případě může být rozhodnutí Centrální banky nesnižovat základní úrokovou sazbu nebo ji snížit nedostatečně, tak aby byl zachován současný režim dušení ekonomiky lichvářskou oprátkou, předáno na expertízu představitelům těch škol ekonomické vědy, které podloženě ukáží jeho nekompetentost a škodlivé důsledky pro zemi. A takové ekonomické školy jsou, ale v podmínkách tyranie liberál-fašismu jsou potlačovány a ohrazovány od možnosti poskytovat konzultační služby orgánům státní moci. Na základě expertízy takového druhu mohou být udělány organizační vývody s dalekou jdoucími důsledky – včetně až do nepodmíněných sazeb podle paragrafu 275 trestního zákoníku RF.

Tj. potenciál psychodynamiky Ruské společnosti se mění směrem k odmítnutí liberálně-tržního sociálně-ekonomického modelu a jeho záměny nějakým „novým socialismem“², tj. vybudování RSFSR-2, která bude dlužná být svobodná jak od neuhů SSSR-1, tak od defektů liberálně-tržního sociálně-ekonomického modelu postsovětského Ruska.

Pokusy uskutečňovat změny, nezabezpečené potenciálem psychodynamiky společnosti, končí špatně:

- jako minimum vraždou iniciátorů změn-samotářů (příklady: vraždy J.F.Kennedy, imperátorů Pavla I. a Alexandra II.)
- a jako maximum – návratem sociálně-ekonomického systému do minulosti, ačkoliv některé elementy novinek, vnesených transformátory, se zachovávají, a paměť o transformátorech se nevykořenitelně zachovává v egregorech společnosti a v noosféře Země (příkladem budiž návrat Egypta po smrti Echnatona k předchozí víře; obnovení imperátorské moci Napoleona v porevoluční Francii a obnova Bourbonů po pádu Napoleona; nefunkčnost Ústavy SSSR z roku 1936, „kult osobnosti Stalina“ a defakto blížký k imperátorskému charakter jeho moci pro mnoho lidí);

¹ <http://kremlin.ru/acts/assignments/orders/53705>

² J.K. Galbraith. «Economics and the Public Purpose». 1973

- nefunkčnost OSN, pokud porovnáme s jejími zřizovacími dokumenty roku 1945, má stejnou příčinu: chybí podpora potenciálu psychodynamiky.
- Současní uchazeči o to, začít sociálně-ekonomické transformace v Rusku bez přípravného vytvoření potenciálu psychodynamiky společnosti – všemožní „pravoslavní aktivisté“, přesvědčení o tom, že RPC je inspirující síla pro všechny „skutečně ruské lidi“, přející si zachránit své duše, následující odkazu apoštola Pavla: „*Otroci, poslouvejte své pozemské pány s uctívou pokorou a z upřímného přesvědčení jako Krista. Nejen naoko, abyste se zalíbili lidem, ale jako služebníci Kristovi, kteří rádi plní Boží vůli a lidem slouží ochotně, jako by sloužili Pánu...*“ (Efezským 6:5-7), a kdo s tím nesouhlasí, ten není ruský člověk a nemůže být plnoprávným poddaným Ruska.

4. Volba prezidenta USA v roce 2016, hlavní „mystické“ tajemství poloviny 20. století a jeho důsledky

Zatímco v „putinském Rusku“ politika běžela podřízena principu „kdo zná ten pochopí...“, v USA liberálové dělají svou politiku – jak vnitřní, tak i globální – také pod mocí principu „kdo zná ten pochopí a kdo nezná nebo není schopen pochopit, to je jeho problém...“, ale v trochu jiné podobě:

- Pokud se v Rusku v tom principu projevuje děláni politiky bez jakýchkoliv konkrétních ohlášení budoucích opatření,
- pak v liberálním světě, včetně liberálního establishmentu USA, se v tom principu projevuje vědomý nesoulad ohlašovaných záměrů a veřejně oznamovaných plánů budoucím krokům. Přitom „*pravidla hry*“ jsou v liberální kultuře taková, že podřízení jsou zavázáni přijímat jako pravdu libovolnou lež výše postavených v hierarchii a zapomínat pravdu – v opačném případě jejich kariéra končí.

V takovém režimu liberálové USA dořídili do začátku volební kampaně prezidenta, který měl vstoupit do funkce 20.1.2017. Ve výsledku byl 45. prezidentem USA zvolen miliardář-nepolitik, který svou volební kampaň sponzoroval sám, Donald John Trump (narozen 14.6.1946). Jak předpokládali liberálové, kteří (podle jejich názoru) mají vše v globální i vnitřní politice všech států Západu, včetně USA, „pod palcem“ a zaplacené (jejich sponzory), volební kampaň D. Trumpa se měla stát penězi vyhozenými z okna. Avšak proroctví liberálů celé světa o nevyhnutelném vítězství Hillary Clinton a porážce „marginála“ Donalda Trumpa se ukázala marnými, a v porážce H.Clinton byl ihned obviněn V. Putin a „ruští hackeři“, navíc když během volební kampaně roku 2016 mnozí občané Ruska drželi palce Trumpovi a negativně se stavěli k H.Clinton, která jsa státním sekretářem USA v roce 2009 darovala ministroví zahraničí RF S.Lavrovovi symbolické tlačítko s nápisem „přetížení“ (*peregruzka*) namísto „reset“ (*perezagruzka*)¹; a sám V.Putin, na rozdíl od mnohých politiků Západu, nevytkl jedině negativní slovo na adresu Trumpa, a ani jednu podpurnou poznámku na adresu Hillary.

¹ S. Lavrov tehdy nepronel všem známý mem „Děbily, k...“, který se stal slavným v roce 2015, ale přece jen je nápis na tom tlačítku ukazatel neprofesionality personálu Department of State epochy Obamy a H.Clinton: jazyk partnerů je třeba znát nejen pro efektivní spolupráci, ale i vyhnout se podobným idiotským situacím. Na tom tlačítku je vytištěna samolibost a arrogance liberálů USA:

1) nadpis je proveden latinkou, což by bylo na místě jen kdyby se i v Rusku psalo latinkou, tj. „divoši musí používat abecedu civilizátorů“, 2) slova „reset“ a „přetížení“ mají v angličtině i ruštině jinou podobu a smysl.

Vnitřní prediktor SSSR

A ačkoliv liberálové prorokovali vítězství Hillary, nicméně i v roce 2015 byli lidé, kteří tvrdili, že prezidentem bude v roce 2016 zvolen Trump. Proto stojí otázka o tom, v důsledku jakých příčin se liberálové zmýlili v prognózách výsledků prezidentských voleb USA a v provádění politiky do nástupu D. Trumpa do funkce v roce 2017? Odpověď je jednoduchá: **prognózy a plány liberálů letěly do koše proto, že systematicky během celé historie liberalizmu ignorují noosférní řízení a Všedržitelnost, jako údajně neexistující, vymyšlené faktory.** Ale tato odpověď si žádá objasnění.

Pod vládou noosférního řízení a Všedržitelnosti probíhají procesy, zabírající časové úseky mnoha generací. Proto bez zkoumání globální předhistorie příchodu D.Trumpa na post prezidenta USA je v principu nemožné pochopit fenomén voleb prezidenta USA v roce 2016, to znamená je nemožné pochopit, co, proč a s jakými perspektivami proběhlo v USA během volební kampaně 2015-2016.

Zkoumání předhistorie otázky je třeba začít z Teheránské konference 28.11 – 1.12. 1943. Během jejího konání prezident USA Franklin Delano Roosevelt bydlel na velvyslanectví SSSR, kde bydlel i Předseda Rady lidových komisařů SSSR Josef Vissarionovič Stalin. Oficiální zasedání probíhala také na velvyslanectví SSSR, kam denně dojížděla delegace Británie v čele s Winstonem Churchillem. J.V.Stalin vyjžděl z velvyslanectví SSSR 30.11. do budovy velvyslanectví Británie, aby pozdravil W.Churchilla v den jeho narozenin. F.D. Roosevelt nakolik je známo během teheránské konference velvyslanectví SSSR neopustil.

Oficiální historie zachytila tematiku, která se posuzovala na konferenci během zasedání, a ta je dobře známa. Ale existuje jedna otázka, která se nikdy neposuzovala ve spojení s Teheránskou konferencí. Otázka zní: a co se dělo v sovětském velvyslanectví, když tam Churchill nebyl, a každodenní oficiální zasedání už skončilo nebo ještě nezačalo? Trávili Stalin a Roosevelt celou dobu osamoceně nebo se svému pomocníky? Nebo probíhalo i setkávání jich dvou osamotě vně oficiální tematiky konference? V to, že podobné neformální setkávání nebylo, se věří těžko, tím spíše, že historici píšou o zájmech USA na teheránské konferenci následující:

«Roosevelt byl zainteresován na setkání se Stalinem ze všech nejvíc. Bylo pro něj principiálně důležité znát pozici SSSR ohledně války s Japonskem. Roosevelt chtěl „očarovat“ Stalina, byl slavný svou „pohostinností“. Americký prezident vnímal Teheránskou konferenci ne jako setkání třech, ale jako setkání „dvou a půl“, Churchill byl tou „polovinou“»¹.

Ale možnost účasti SSSR na válce proti Japonsku byla v té době blízká perspektiva. A v USA bylo na popud přítele Roosevelta, Williama Donovana v roce 1942 vytvořeno Řízení strategických služeb, kde do pracovní náplně patřilo přemýšlení o dalekých perspektivách. Ale o těch úvahách v oficiální historii není známo nic.

¹ <http://russian7.ru/post/7-zagadok-tegeranskoj-konferencii/>.

O perspektivách globální civilizace, o Rusii a USA...

O účasti Churchilla na Teheránské konferenci se informuje následující:

„V listopadu 1943 Churchill přijel do Teheránu v civilním oděvu, ale když spatřil Stalina v maršálské uniformě, objednal si urychlené doručení své vojenské uniformy královských vzdušných sil. A do konce konference chodil jen v ní. Jednání byla složitá. Řeč šla o termínech otevření Druhého frontu, směřování hlavních úderů a množství ozbrojených sil spojenců v těchto úderech. Došlo to do toho, že Stalin řekl Vorošilovovi: „Ztrácíme tu marně čas!“ Ale dohoda byla přece jen dosažena. Na závěrečném obědě, sedě mezi Stalinem a Rooseveltem, si Churchill pomyslel: *Napravo ode mě je velký sibiřský medvěd, zleva americký bizon a já jsem malý anglický oslík, který jediný zná správnou cestu.* Během konference dostal infarkt, začal zápal plic a srdeční záchvaty: bylo spotřebováno příliš mnoho nervů a vykouřeno doutníků!»¹

Dokonce na této fotce je vidět, že Roosevelt a Stalin jsou spolu, a Churchill sám bokem.

Tj. byla to konference především J.V.Stalina a F.D.Roosevelta. Přitom je třeba mít na paměti, že jejich vztahy měly také předeheru: USA po nástupu do funkce Roosevelta obnovily diplomatické styky se SSSR (listopad 1933) a aktivně se účastnily industrializace SSSR, což jim samým pomohlo překonat šokové následky „velké krize“, organizované kurátory liberálů v roce 1929 s cílem přerozdělení vlastnických práv a pokračování globální politiky zbavení USA plné suverenity.

* * *

Netrpíme iluzemi: vše, co je napsáno výše a bude napsáno dále o noosféřním řízení Všedržitelnosti, je z úhlu pohledu lidí, pro které jsou slova „noosféra“ a

„Všedržitelnost“ prázdná, - nepodložené výmysly a domněnky. Žádná argumentace, vyjádřená ve slovech, je nepřesvědčivá. Aby se zamysleli nad problematikou projevů v životě lidstva a jednotlivce noosféřního a Všedržitelného řízení, potřebují ho nejen pocítit ve svém osobním životě, ale i popřemýšlet – jak o smyslu vlastního života, tak i o proudu náhod, mající v něm místo, a o smyslu toho proudu. Pokud to srovnáme s marxistickým „skrz řetěz náhod si prokládá cestu zákonoměrnost“, pak to bude odpovídat v tom případě, pokud dopřesníme, že ta zákonoměrnost je mravně-eticky podmíněna a jejím nositelem je noosféřní a Všedržitelné řízení.

A existuje důvod domnívat se, že Teheránská konference byla i místem bojového střetu egregorů bolševizmu a liberalizmu. O tom, že během konference dostal Churchill mrtvici, začal zápal plic, dostal srdeční infarkt, o tom bylo řečeno v předchozím textu. Ale ani pro Stalina proběhlo setkání s eggregorem liberalizmu bez následků. 2.12.1943 vyletěl z Teheránu v Baku, odkud dál do Moskvy jel vlakem. Po cestě mu stoupla teplota a začala chřipka v poměrně těžké formě. Do Moskvy se vrátil nemocný, o čemž se oficiálně neinformovalo, a stav se začal zlepšovat až za 10 dní.

Pokud tyto fakta srovnáme s tím, že většina nemocí má psychosomatický charakter, a představují problém v obvyklém fungování organismu (mrtvice apod.), a narušení biopolové fyziologie organismu otevírá cestu rozvoji infekčních onemocnění (chřipka, zápal plic), pak nemoci W.Churchilla a J.V.Stalina během Teheránské konference a bezprostředně po – jsou důsledkem eggregoriální války egregorů liberalizmu a bolševizmu. F.D.Roosevelt netrpěl v důsledku jejich boje, protože byl v algoritmicke obou z nich vnímán v té době jako cenný spojenec.

* * *

Na rozdíl od W. Churchilla, Stalin ani Roosevelt nebyli idioty, znali historii vlastní země a země partnera a každý z nich si uvědomoval, že každý ze sociálně-ekonomických systémů ve srovnání s

¹ <http://moskvaforum.moibb.ru/viewtopic.php?f=134&t=1457>.

protějškem má nějaké klady i nedostatky, kvůli čemuž nemůže být ani jeden ze systémů příkladem hodným následování pro celé lidstvo.

Proto je důvod se domnívat, že v neformálním prostředí sovětského velvyslanectví během Teheránské konference J.V.Stalin a F.D.Roosevelt, pokud i společně nevypracovali, pak ucítili noosférní možnost vypracování a realizace nějakého dlouhodobého programu vzájemné pomoci obou „supervelmocí“ na dobu po zakončení druhé světové války, jehož realizace by měla vést k vybudování sociálně-ekonomického systému, společného pro oba státy, který by byl osvobozený od defektů předchozích sociálně-ekonomických systémů a disponoval výhodami každého z nich, a kromě toho by disponoval výhodami, kterými nedisponoval ani jeden z nich v minulosti. To nepředpokládalo vítězství jedné strany nad druhou, ale rozvoj každé z nich v pro ně společném směru za vzájemné podpory.

A pokud analyzujeme zakládající dokumenty OSN, o nichž byla přijata principiální rozhodnutí na Jaltské konferenci 4-11.2.1945, pak OSN se vytvářela ne proto, aby byla nastartována „studená válka“, během níž tribuna OSN sloužila pro vzájemná obvinění, ale pro identifikaci a – za vzájemné dobromyslné podpory – řešení problémů všech národů Země.

To znamená, vytvoření OSN na konferenci v San Francisco 25-26.4.1945 v té podobě, v jaké byla vytvořena od začátku, nepředpokládalo „studenou válku“ po završení druhé světové války 20. století, ale leželo v řečišti noosférní algoritmiky sjednocení lidstva na pro všechny společných principech svobody a spravedlivosti, pramenící z Všedržitelnosti.

Ale vražda F.D.Roosevelta 12.4.1945, start „studené války“ (5.3.1946), státní převrat v SSSR, započatý v roce 1953 vraždou J.V.Stalina, a potom L.P.Beriji, zablokovaly na několik desetiletí realizaci té noosférní algoritmiky, a vytvořily podmínky pro odhalení vši nechutnosti fašizujícího liberalizmu v globálním měřítku.

Ale poté co po roce 1945 fašizoidní liberalizmus odhalil svou nechutnou podstatu v globálních měřítkách ve všech oblastech planety, a ona se stala jasnou dostatečně širokému okruhu lidí v různých zemích, v jeho další existenci na Zemi s jeho principem „rozděl a panuj“ není žádná výchovná funkce, ani potřeba z hlediska řízení.

V takovém vidění předhistorie vítězství D.Trumpa je porážka liberálů na prezidentských volbách v USA r. 2016 nikoliv nějaká náhoda, neznámo jak vzniklá, nikoliv úspěch „ruských hackerů“, údajně mobilizovaných „zákeřným Putinem“, ale výsledek noosférního a Všedržitelného řízení a je to teprve začátek odchodu liberalizmu na stránky učebnic historie, a liberálů – do péče psychiatrie.

Zhoršení zdravotního stavu H.Clinton do takového stupně, že mnoho analytiků hovořilo o tom, zda se dožije voleb; některé další náhody taktického charakteru, které se odehrály během předvolební kampaně, jsou projevy noosférního řízení. Pád kvalifikace pracovníků a jejich disciplíny v aparátu Obamy je také zčásti projev noosférního řízení ve vztahu k nim, a zčásti projev jejich loajálnosti k vnitroamerickým politickým silám, které si přejí vyvést zemi z pod moci více než staleté podřízenosti liberálně-fašistické globální mafie.

V souladu s tím se před 45. prezidentem USA odkrývají dvě možnosti:

- zkrachovat USA jako pilíř vojensko-ekonomické moci světového liberál-fašismu, možná s rozčleněním USA na několik suverénních států;
- vejít do noosférní algoritmiky transformace globální civilizace a tím uskutečnit hlavní tajemství Teheránské konference.

Volba je na něm. Ve druhém případě je mu zajištěna podpora noosférního řízení a Všedržitelnosti, ale pro to musí být vždy naprosto čestný před svým svědomím. Pak budou jeho dvě prezidentská období úspěšná a politika, které položí základy, bude stabilně prodloužena řetězem pokračovatelů.

5. V čem spočívá specifická D. Trumpa jako prezidenta USA

Hlavní je to, že se psychologicky odlišuje od většiny prezidentů USA minulosti. Ta odlišnost spočívá v tom, že většina z nich, včetně Obamy, přišli na post prezidenta poté, co byli nájemnými pracovníky. Většina takových lidí je slouhami peněz.

O perspektivách globální civilizace, o Rusii a USA...

Na rozdíl od takových „subjektů politiky“ D.Trump přišel z byznysu, který vybudoval sám. Podobné pozvednutí byznysu z úrovně středního podnikání na úroveň velkého byznysu je možné jen tehdy, když je člověku vlastní stavět se k penězům ne jako k cíli, ale jako k prostředku realizace cílů vyšší úrovně významnosti.

Je jasné, že pokud je hlava státu psychologicky sluhou peněz, pak bude jedna politika, a pokud je hlava státu psychologicky organizátor investic do budoucnosti, pak bude druhá politika a zcela jiné budou její výsledky. Sluhové peněz jsou z větší části řízeni zvenku podle principu „kde neprojde vojsko, projde osel naložený zlatem“.

A drtivá většina liberálních politiků, kteří se zformovali jako politici na principech toho, že někdo platil jejich nájemnou práci – jsou jednoduše levné prostitutky nehledě na to, že jejich příjmy mnohokrát přesahují příjmy většiny obyvatel jejich zemí.

Pokud mluvíme o zdrojích financování liberalismu a liberálních politiků a liberálních „intelektuálů“ v sociálních vědách a médiích, pak se jedná hlavně o lichvářský kapitál bank a spekulativní kapitál burz, a nikoliv kapitál reálného sektoru, který v podmínkách liberálně-tržního sociálně-ekonomického modelu existuje v lichvářské oprátce, kterou lichváři-bankéři podle své potřeby povolují (což dovoluje úspěšně podnikat, jak se to děje v zemích tzv. rozvinutého Západu) nebo přitahují (jak se to děje v postsovětském Rusku).

D. Trump představuje z větší části kapitál reálného sektoru ekonomiky USA, spojený s územím USA, jeho přírodními zdroji a obyvatelstvem. Tj. jeho existence a rozkvétání jako i rozkvétání všeho reálného sektoru je podmíněno existencí a rozkvétáním přírody a obyvatel samotných USA. Pokud příroda a obyvatelstvo degraduje, pak reálný sektor a vše s ním spojené, včetně kapitalistů, také degradují, limitně až do zmizení struktury globálního sociálně ekonomického systému samotných USA. Přelit kapitály do kosmopolitního finančního sektoru, nespojeného s nějakým územím, který si navíc usmyslel o své nezávislosti na planetárních procesech (včetně noosféry řízení), se podaří málo komu, což se potvrzuje zkušeností klanů vládnoucích „elity“ Ruské říše, když se ocitli v emigraci ve výsledku vítězství VŘSR.

Nepřízeň liberálů D.Trumpovi jako prezidentu USA, to není jen konflikt idejí (ideologií), přesvědčení, ale i konflikt kapitálu reálného sektoru USA a jiných zemí a transnacionálního kapitálu lichvářského a spekulativního sektoru světové ekonomiky, a také je to konflikt usilování národů o suverenitu, tj. o svobodu a spravedlivost, a ambicí globální mafie liberálů na vykořisťování všech národů Země a absenci odpovědnosti před nimi. Právě to poslední stojí za slovy D. Trumpa v jeho inaugurační řeči:

«Po příliš dlouhou dobu, malá skupina v našem hlavním městě sklízela odměny vlády, zatímco to bylo na náklady lidí. Washington vzkvétal, ale lidé neměli podíl na tomto bohatství. Politici prosperovali, ale pracovní místa zanikala a továrny se zavíraly. Establishment sám sebe chránil, ale nechránil občany naší země. Jejich vítězství nebyla naše vítězství, jejich úspěchy nebyly našimi úspěchy, zatímco oni oslavovali v našem hlavním městě, bylo jen málo co oslavovat, zatímco se rodiny po celé naší zemi potýkají s potížemi.

Proto všechny změny začínají právě tady a právě teď, protože tento okamžik je vaše chvíle. Patří vám. Patří vám všem, kteří jste se dnes tady sešli a všem, kteří nás sledují po celé Americe. Toto je váš den. Toto je vaše oslava a Spojené státy americké jsou vaše země.

Na čem skutečně záleží, není to, která strana řídí naši vládu, ale na to, zda je naše vláda řízena lidmi. 20. leden 2017 si budeme pamatovat jako den, kdy se lidé opět stali vládci tohoto národa.»¹

«Světové zákulisí» - majitelé a kurátoři biblického projektu zotročení lidstva ve jménu Boha – mají v tom konfliktu zájem na obou stranách linie frontu:

- z jedné strany mají sami zájem na likvidaci liberálně-tržního sociálně-ekonomického modelu, protože je generátorem globální biosféry-sociální (ekologické) krize, hrozí jim samým, a

¹ <http://ftimes.ru/trends/strany-trends/89633-inauguracionnaya-rech-donalda-trampa-s-perevodom-na-russkij-yazyk-vremya-pustoj-boltovni-zakonchilos.html>.

liberální mafie kvůli zvláštnostem jejich psychiky, mravnosti a etiky není kontrolovatelná a poučitelná,

- a z druhé strany – jsou zainteresováni v tom, aby ani jeden národ nezískal plnou suverenitu.

V takových podmínkách je pro ně jedinou potenciálně (ale ne garantovaně) výherní strategií: TLAKEM UMĚLE VYVOLÁVANÝCH OKOLNOSTÍ („hybridní válka“) vykolejit politiku D.Trumpa z cesty pohybu směrem ke spravedlivosti a svobodě pro všechny, na cestu nacionál-socialismu, protože nacionál-socialismus kvůli fungování v něm životu neadekvátních dogmat není schopen získat plnou suverenitu, vyžadující svobodu od dogmat a svědomité vnikání do podstaty problémů, se kterými se setkává společnost, aby ty problémy byly řešeny k všeobecnému užitku a ne v zájmech lživě chápaného blahobytu nějaké jedné národnosti nebo diaspory. Ale v této otázce není „světové zákulisí“ všemocné. Ve svém vystoupení 25.1.2017 před pracovníky Agentury národní bezpečnosti řekl D. Trump následující:

«Když je řeč o **společenské bezpečnosti** (zdůrazněno námi), pro politiku nezůstává místo. Nejsou žádní republikáni, demokraté, všichni se stáváme jednoduše občany, dobrými občany. Chceme bezpečnost ve společnosti, a požadujeme bezpečnost ve společnosti pro každého. Chceme respekt, výborné školy, chceme aby každý měl důstojnost. A slibuji vám, budu prezidentem pro každého.»¹

Pro ty, v jejichž chápání světa není místo pro „mystiku“ noosférního a Všedržitelného řízení, jsou uvedená slova prázdná deklarace o blahých úmyslech, jakých liberálové ohlásili spoustu během více než sto let režimu jejich tyranie. Ale artikulovaná řeč má za svůj hlavní úkol *řízení průběhu matričně-egregoriálních procesů*. A v kontextu algoritmiky noosférního řízení se pronesení D. Trumpem slov „*když je řeč o společenské bezpečnosti, pro politiku nezůstává místo. Nejsou žádní republikáni, demokraté, všichni se stáváme jednoduše občany, dobrými občany*“ objektivně jeví jeho zapojením do psychiky egregoru Koncepce společenské bezpečnosti. Toto tvrzení si žádá vysvětlení.

„Politika“ v překladu z řečtiny znamená „mnoho zájmů“. Zájmy jsou vždy produktem subjektivismu, ne vždy mravně a eticky zdravého, a v davově-„elitárních“ společnostech z větší části mravně-eticky defektního subjektivismu. Proto když je řeč o společenské bezpečnosti, pak tam skutečně nemohou mít místo subjektivní zájmy, s dodatkem: defektní zájmy. Kdo s tím souhlasí, stává se „dobrým občanem“. To poslední znamená, že Dobro je objektivně odlišné od Zla a občané jsou nositeli *objektivně dobré* vůle, a ne subjektivně egoisticky chápané „dobré“ vůle, který může být ve skutečnosti velmi Zlou.

Pokud mluvíme o podstatě takového jevu, který se označuje termínem „společenská bezpečnost“, pak je jeho podstata v tom, že způsob života společnosti se stabilně zakládá na objektivních zákonitostech všech 6 skupin, které byly uvedeny na konci části 2 této práce. To jsou objektivní zákonitosti, a ačkoliv se projevují specificky v závislosti na přírodních podmínkách regionu prožívání a historické minulosti každého národa – jsou jediné pro všechny, pro celé lidstvo.

¹ <http://changenews.ru/35393-.html>.

„Pojďme udělat svět zase skvělým – spolu!“

Díky této okolnosti, řízení se jimi v politice (vnitřní, globální a vnější) vylučuje konflikt zájmů s těmi politickými subjekty, které se ve své politice také řídí jimi. Ta okolnost otevírá možnost nejen ke vzájemně výhodné spolupráci různých zemí, ale i ke spolupráci jiného druhu – blahodárné pro všechny, včetně těch, kdo na první etapě zůstane vně systému spolupráce, a teprve později – po dosažení nějaké úrovně rozvoje – vstoupí do toho systému. Ve spojení s tímto uvádíme fotografii billboardu, viz výše. A přání, aby Rusko a USA konaly v tomto řečišti, je nejen přání určité části společnosti Ruska a USA, ale i národů jiných zemí.

Velikost světa – globální civilizace – je jen ve svobodě a spravedlivosti, což může být výsledkem života v souhlasu s objektivními zákonitostmi všech šesti skupin. Objevení se toho plakátu je také projev noosférního řízení, v daném případě je to informování o možnosti, kterou je hřích nevyužít a nerealizovat. Ta možnost dovoluje ne Rusku samostatně, a ne USA samostatně shodit jho liberál-fašistů, ale osvobodit od něj celé lidstvo.

6. Závěry

Celkově, přišla doba, ve které být jednoduše „efektivním managerem“ (v zavedeném chápání toho termínu) znamená být neadekvátním, a to znamená být reálným nebezpečím pro okolí a potomky. Jedním z případů takového „efektivního manažera“ je W.Churchill: genocida hladomorem v Bengálsku v letech 1942-43, organizovaná koloniální administrativou (okupační správou), spoluúčast ve spuštění „studené války“ - jsou ukazateli jeho efektivity v páchání zla.

Za účelem toho být akceschopným řídicím („managerem“), který organizuje a podporuje řízení nějakých procesů, je nutné brát v úvahu noosférní řízení a Všedržitelnost.

Prostředek postižení Všedržitelnosti je bezvýhradná upřímnost před svým svědomím.

Otázka o noosféře je vně vzdělávacích standardů, a vně „knižního vědění“ - je třeba ji procítit každému samostatně a pochopit na základě vlastních citů. Slova mohou být jen ukazatelem.

Podle pohledu V.I.Vernadského je noosféra Země produktem biologického druhu Člověk rozumný. Alternativní pohled má kořeny v pohanských dobách, podle něj je Země – naše planeta, naše Matka – živá rozumná bytost, je nositelkou noosféry od začátku, která existovala v jiné podobě i v té době, kdy ještě neexistovala civilizace lidí.

Biologický druh „člověk rozumný“ je v noosféře nositelem individuálního rozumu, tj. realizuje se v něm princip „jeden organizmus – jeden rozum“ (může to být i jinak: mnoho samostatně nevědomých organismů může ve své vzájemné informační interakci nést jeden společný rozum; a i množství organismů nositelů individuálního rozumu také může vytvářet kolektivní rozum)

Při takovém pohledu je v noosféře segment, spojený s druhem Člověk rozumný, a v něm jsou egregoriální systémy a egregory, vytvářené nositeli různých typů struktury psychiky – zvířecího, zombie, démonického, protipřirozeného a lidského. A existují egregory a egregoriální systémy, vytvářené kulturně svébytnými společnostmi a sociálními skupinami. Egregoriální systém nositelů

Vnitřní prediktor SSSR

lidského typu struktury psychiky, bez závislosti na národnosti, to je soubornost, a ta je nejvyšší úroveň v lidském segmentu noosféry. Pro účel být efektivním managerem v naší době a v budoucnosti, je nutné cítit soubornost a Všedržitelnost a vědomě na základě vůle konat v řečišti soubornosti.

Vnitřní prediktor SSSR
22 – 23. prosince 2015
30. ledna – 6. února 2017